

MUZICĂ LA BUDAPESTA, DE SĂRBĂTORI (III) – OPERETA

(Costin Popa – 11 ianuarie 2016)

Teatrul de Operetă este unul dintre emblemele muzicale ale Budapestei. Sala de 900 de locuri a fost construită în 1894 de celebrii arhitecți Fellner și Helmer, proiectanți a cca 40 de teatre și săli de concerte europene, printre care Operele din Iași, Cluj-Napoca, Odesa, Praga, Zürich, Graz, Komische Oper Berlin etc., Konzerthaus Viena, Tonhalle Zürich ș.a. Din 1923, sala a fost atribuită exclusiv Operetei budapestane.

Există o forță incontestabilă a instituției care, iată, poate să alinieze patru distribuții diferite în rolurile importante ale unei operete-simbol ca „Silvia” de Kálmán. În seara de Reveillon au fost programate două spectacole, începând cu ora 15. Se joacă intens și cu săli pline-ochi.

Meritul expansiunii actuale a Operetei din țara vecină este al directorului artistic și renumitului regizor KERO® – Kerényi Miklós Gábor. În ultimii ani, ansamblul a vizitat în trei rânduri Bucureștiul, invitat fiind la Festivalul „Viața e frumoasă”, organizat de Teatrul de Operetă și Musical „Ion Dacian”. În 2008, publicul român a putut să aplaude chiar actuala producție budapestană cu „Silvia”, pentru ca în anul următor, însuși KERO® să monteze capodopera lui Kálmán, cu cântăreți români, pe scena din București.

În sala de la Budapesta, orchestra sună moderat ca intensitate și lasă prioritatea scenei, în care – neașteptat – soliștii cântă și rostesc proza folosind microfoane. Supratitrarea este numai în limba germană. Dirijorul Krisztián Balessa a condus cu competență, în principal, a acompaniat, a simțit ritmurile și tempourile năvalnice, iar instrumentiștii, coriștii și balerinii l-au urmat cu profesionalism, în siguranță. Toți au muzica în sânge, spiritul lui Kálmán îi stăpânește. Nu mai vorbesc de soliști.

Soprana Enikő Lévai a fost interpreta titulară, cu glas vibrant, cânt plin de nerv, ceea ce denotă că accentele atât de specifice s-au situat la locurile lor. Duetele cu iubitul Edvin au fost poetice și învăluitoare expresiv, tenorul Gergely Boncsér afișând un glas cu culoare baritonală, proaspăt, cu adresări solide ca intenții.

Cuplul Bóni – Stázi i-a avut ca protagoniști pe Dávid Szabó (vocal, bogat în inflexiuni) și Mara Kékkovács (vaporoasă și zvăpăiată), ambii, dansatori de forță, în coregrafia lui György Gesler.

Mult iubită de public s-a dovedit a fi Bori Kállai (Anhilte), și ea cu un antren formidabil, în pofida unor oarecari inegalități între registre.

Și celelalte personaje au beneficiat de contururi clare, bine precizate caracterial. Mă gândesc la Miska și Alfonz (András Faragó), la Feri (Imre Sipos), la Leopold Mária (László Csere), dar nu numai.

„Silvia” de Kálmán la Teatrul de Operetă din Budapesta este un spectacol care va rezista mult pe afiș, în montarea clasică a lui KERO®, revizuită în compania lui István Kállai. Atmosfera din sală este cuceritoare, reluările temelor principale, cerute insistent de aplauzele sacadate ale publicului, sunt savuroase.